

Direktna akcija

★ NOVA SERIJA ★ BR.3 ★ 2. FEBRUAR 2012. GOD ★ BESPLATNO ★

Važno da smo uzeli medalje

Iskorišćena pa ostavljena

Prethodnu nedelju, ako je suditi prema informacijama sa buržoaskih medija, obeležili su uspesi „naših“ profesionalnih sportista. Profesionalni sport, koji od igre stvara brutalno takmičenje na život i smrt, podmazan je ogromnim svotama novca koje okreću medijske korporacije. No, profesionalni sport, osim potpune dehumanizacije sportista, i kretinizovanja samog koncepta sportskog nadmetanja, u slučajevima nacionalnih reprezentacija uz sebe nosi i izrazito jačanje nacionalističkih sentimenata u narodu. Ta osećanja vladajuća klasa podstrekuje i jača, koristeći ih da bi, zavadiвши narod međusobno, mogla nesmetano da nastavi sa pljačkom. Pa se tako jedan deo mladih iz Srbije i Hrvatske, umesto da se organizuju i nalupaju gazde koji ih brutalno eksploatišu na radnim mestima, političare koji su im uništili budućnost, ili okupiraju fakultete koji im uzimaju hiljade evra za školarine, međusobno napadaju pod okriljem „navijačkog ludila“.

Dok nam mažu oči, i kupuju sebi još koji mesec socijalnog mira, političari nemaju odgovor na to šta raditi sa društvom koje u svakom pogledu stoji sve gore i gore, i u kome se čitava infrastruktura, na svakom nivou, raspada. Čak i prema našminkanim zvaničnim podacima u Srbiji trenutno ispod granice siromaštva živi oko 680.000 građana, koji ne mogu da zadovolje ni najosnovnije potrebe. Evro jača prema dinaru, dok su nedavno izneti podaci da je trgovinski deficit Srbije prošle godine bio oko šest milijardi evra, što je povećanje od 15 odsto u odnosu na isti period 2010. godine. Kafa, slatkiši, piva, alkoholna pića, kozmetika i bebi-pelene samo su neki od proizvoda koji su u poslednjih nekoliko dana poskupeli, a trgovci najavljuju da će talas poskupljenja biti nastavljen do početka marta, kada će nove cene dobiti i mesne prerađevine, džemovi, ajvari, riblje konzerve, instant kafa, sokovi, kućna hemija i kozmetika za bebe.

Uzimala davala

Jedan od „najvećih izvoznika iz Srbije“, smederevska železara, promenila je vlasnika – američka imperijalna kompanija „Ju-es stil“ se povukla iz Srbije. Nakon što su očerupali šta se očerupati moglo, ostavili su državi i njenoj birokratiji na upravljanje železaru. Država je otkupila i sve akcije „Telekoma“ od grčkog OTE-a. Jasno je da će se u narednom periodu voditi intenzivna idejna borba u kojoj treba radnicima, zavaranim relativno boljim uslovima rada u nacionalizovanim kompanijama u odnosu na potpuno odsustvo sigurnosti radnog mesta kod privatnika, pokazati da nacionalizacija nije rešenje njihovih problema. Potrebno je istaći, i stalno ponavljati, da rešenje ekonomskih problema ne leži ni u privatizaciji, ni u nacionalizaciji industrije, već u kolektivizaciji – stavljanju čitave industrije pod samoupravnu kontrolu svih zaposlenih.

Revolucija nije više samo mogućnost, nego izvesnost

Poslednja košmarna vest stiže iz Kragujevca, gde se u sredu ispred svoje kuće ubio Milan S. (57). Kako javljaju mediji, on je sebi život oduzeo pred sudskim izvršiteljima koji su došli da mu plene kuću koju je sud procenio na osam puta manje od realne vrednosti. Takvi događaji, zajedno sa mračnim prognozama sa skupa više od 2.500 šefova država i vlada, kao i direktora najvećih korporacija u Davosu u Švajcarskoj, govori da se nalazimo u situaciji u kojoj život naroda postaje nepodnošljiv – socijalna revolucija nije više samo mogućnost, nego izvesnost.

“VLADA JE UDRUŽENJE LJUDI KOJI SPROVODE NASILJE NAD NAMA OSTALIMA” (L. Tolstoj)

Ponovo se sudi beogradskim anarhistima

Poništena je oslobađajuća presuda beogradskejšestorci u procesu vezanom za navodnu umešanost u napad na Grčku ambasadu, a postupak je vraćen na početak!

Zbog navodne umešanosti u napad molotovljevim koktelima na ambasadu Grčke u Beogradu, prilikom čega je na zgradi ambasade izazvana materijalna šteta od 18 evra, 3. septembra 2009. godine uhapšeno je šestoro beogradskih anarhista, mahom članova Anarhosindikalističke inicijative. Javnosti, kako u Srbiji, tako i u svetu, od početka je bilo jasno da je reč o montiranom sudsko-policijskom procesu protiv šestoro kritičara vlasti. Iako je odgovornost za taj „napad“ preuzela, javnosti, a čini se i policiji, i danas nepoznata anarhistička grupa „Crni Ilija“, šestoro mladih ljudi, studenata i radnika, provelo je šest meseci u paklu Centralnog zatvora. Ukupno više nego svi aktivisti „Otpora“ u godini rušenja Slobodana Miloševića.

Misteriozni DNK uzorak

Uhapšenim anarhistima je za početak određen jednomesečni pritvor, a njihove slike su objavljene u svim pisanim i elektronskim medijima. Oni su prvo osumnjičeni, a ubrzo i optuženi za krivično delo međunarodni terorizam, po prvi put u istoriji Srbije! Uhapšenima je par dana nakon napšenja unapred presudio i Ivica Dačić, Ministar unutrašnjih poslova, koji je izjavio da je krivica uhapšenih potvrđena DNK analizom. Takav je bio početak procesa punog bizarnosti, torture i presedana.

Hapšenje beogradske šestorke bio je samo jedan od elemenata represije nad Anarhosindikalističkom inicijativom, njenim članstvom i prijateljima i simpatizerima ove sindikalne organizacije. Usled toga organizovana je „Kampanja protiv političke represije“, kao i „Grupa za monitoring“, koje su odmah počele sa radom na mobilizaciji nezavisne demokratske javnosti i upoznavanjem iste sa svim elementima optužnice, njenim nedostacima, političkom pozadinom itd. Ovom pokretu koji je odlučio da stane na put državnoj represiji, podršku je iskazalo

nekoliko hiljada ljudi, koji su, svako u svojoj sredini, širom zemlje dali doprinos borbi protiv države koja uništava mlade živote, a kada to kažem, ne mislim samo na beogradsku šestorku, već na sve mlade ljude, bili oni politički aktivni ili ne.

Država je pokušala da hapšenjima za novostvoreno krivično delo – ometanje pravde, za koje je zaprećena kazna i do tri godine zatvora, zastraši one koji su se borili za oslobođenje beogradskih anarhista. Naime, nekoliko aktivista „Kampanje protiv političke represije“, koji su širili propagandne materijale u podršku zarobljenih drugova, suočilo se sa novim vidom represije i time je dovedeno u pitanje pravo na slobodno mišljenje i izražavanje. Nakon skoro šest meseci agonije u Centralnom zatvoru, početak suđenja je zakazan za 17. februar 2010. godine. Na poziv grupa za podršku da prisustvuju početku suđenja odazvalo se više ljudi nego što je najveća sudnica u „palati pravde“ mogla da primi.

Budući da režim nije imao kud i da je pendrek-demokratija Borisa Tadića i Ivice Dačića, suočena sa ogromnom količinom nezadovoljstva, izgubila svaki smisao, šestoro beogradskih anarhista je pušteno da se brane sa slobode. Bio je to presedan u celokupnoj istoriji prava – da se optuženi za međunarodni terorizam brane sa slobode... Nedugo potom, promenjena je i kvalifikacija dela iz međunarodnog terorizma u izazivanje opšte opasnosti, a u nastavku sudskog postupka šestorka je oslobođena svih optužbi zbog nedostatka dokaza. Pored ostalih, tokom montiranog sudskog procesa, „nestali“ su i DNK dokazi sa kojima se ispred postrojene čete žandarmerije u punoj ratnoj opremi, pred kamerama samozvanog javnog servisa i „vlasništva građana Srbije“ šepurio Ivica Dačić. Verovatno su bili mnogo sitni, pa se zagubili...

Zbog Anti-NATO kampanje ponovo na sud

Beogradski anarhisti, sada na slobodi, sa svojim istomišljenicima rade sve ono što su radili i pre 3. septembra 2009. godine – oštro kritikuju vlast, proizvode i šire antidržavnu i antikapitalističku propagandu, aktivno se bore protiv fašizma i rade na stvaranju novog društva, lišenog svih oblika eksploatacije, represije i vlasti čoveka nad čovekom. Ne bacaju molotovljeve koktele, kao što ih nisu bacali ni pre 3. septembra 2009. godine, već argumentovano brane svoje političke pozicije i u svakom smislu se bore za poboljšanje položaja radničke klase, a protiv onih kojima poboljšanje položaja radničke klase znači propast.

Jedna od tih aktivnosti bila je pokretanje kampanje protiv velikog NATO skupa u Beogradu, održanog 13-15. juna prošle godine. Kampanja je organizovana da se na jedan demokratski način izrazi neslaganje sa zločinačkom politikom ove vojne organizacije i tvorca „Milosrdnog anđela“, čiji će sveti radioaktivni oreol praktično zauvek lebdeti nad prostorima Balkana, zbog osiromašenog uranijuma korišćenog prilikom bombardovanja Jugoslavije 1999. godine. Epilog pokušaja izražavanja sopstvenog mišljenja, koje nije u saglasnosti sa politikom režima, bilo je brutalno policijsko razbijanje protestnog skupa u blizini Sava centra – koje je rezultiralo sa nekoliko krivičnih i prekršajnih prijava. Svako ko je mislio da je vlast time iskalila bes protiv svojih kritičara – pogrešio je. Odmah nakon toga, po žalbi tužilaštva, poništena je oslobađajuća presuda beogradskejšestorci u procesu vezanom za navodnu umešanost u napad na Grčku ambasadu i postupak je vraćen na početak!

Da li je Ivica Dačić pronašao DNK dokaze ili je ovo još jedna politička odluka sa represijom u osnovi, ostavljam vama da procenite... Ono što je u ovom trenutku bitno, to je da se ponovo mobilisemo svi koji slobodno mislimo, te da se u duhu težnje naroda ka slobodi, koja je kroz istoriju nebrojano puta potvrđena, suprostavimo i da ovom pokušaju državne represije stanemo na put, na način koji će obezbediti slanje na đubrište istorije svih montiranih političkih procesa ma protiv koga oni bili usmereni! Nastavak – odnosno početak novog suđenja – zakazan je za 8. februar. Svi ćemo biti tamo.

Duga istorija nameštaljki

Država će, zarad zaštite interesa vladajuće klase, uvek biti spremna da brutalno eliminiše svoje protivnike. U slučaju anarhističkog pokreta, kao najradikalnijeg protivnika sistema, istorija takvih poteza državnih vlasti je veoma dugačka. Nažalost, u pitanju nije samo stvar ružne prošlosti – danas se montirani procesi protiv revolucionara vode od Čilea i SAD-a, preko Grčke, Španije i Italije, pa sve do Srbije.

Prvi maj, međunarodni dan borbe za radnička prava, obeležava u znak sećanja na jedno takvo namešteno suđenje. U maju 1886, na trgu Hejmarket u Čikagu, tokom masovnog protesta organizovanog u znak podrške radnicima koji su bili u generalnom štrajku, nepoznata osoba je bacila bombu na kordon policije. Nakon toga je bez ikakvih dokaza država pokrenula proces protiv osmorice istaknutih anarhističkih sindikalnih aktivista koji su organizovali proteste. Krvožedni sudija, koji je otvoreno izjavljiva da optužene smatra krivima samim tim što su anarhistički i radnički aktivisti, osudio je sedmorice anarhista na smrt vešanjem, a osmog na petnaestogodišnju robiju.

Jedan od poznatijih procesa je i legendarni slučaj Nikole Saka i Bartolomea Vancetija, anarhista i radničkih aktivista. Međunarodna podrška i solidarnost sa borcima za slobodu su česti pratioci procesima protiv anarhista, ali je retko kada vođena tako široka kampanja kao u slučaju Saka i Vancetija, kada je masovnost međunarodne i domaće podrške odložila kraj suđenja za sedam godina. Ponovo bez dokaza, država je ove revolucionare optužila da su učestvovali u oružanoj pljački prilikom koje su ubijena dvojica policajaca 1920. godine. Svi dokazi su ukazivali na to da Sako i Vanceti nemaju nikakve veze sa pomenutim događajem, ali to nije sprečilo državu da nad njima izvrši smrtnu kaznu u avgustu 1927. godine.

Slučajna smrt jednog anarhiste

Jedna od država koje su poznate po nameštanju suđenja anarhistima je Italija, država sa veoma jakim anarhističkim pokretom. Kada pomislim na montirane slučajeve protiv anarhista u Italiji, uvek se prvo setim slučaja bombaškog napada na Poljoprivrednu banku na Pjaci Fontana u Milanu 1969. godine. Setim se razbarušenog i veselog igrača i pisca crnih romana, anarhiste Pjetra Valprede, koga sam imao prilike da upoznam ne-

koliko godina pred njegovu smrt, baš kada je, nakon više od 30 godina, država priznala da ga je više od tri godine nevinog držala u istražnom zatvoru. Naime, Valpreda je bio jedan od anarhista optuženih za bombaški napad, za koji se ispostavilo da je bio delo fašističke grupe *Ordine Nuovo*. Fašisti su u saradnji sa policijom postavili bombu koja je ubila 17 i ranila 88 ljudi, što je planirano iskorišćeno za represiju protiv radničkog pokreta. U ovom slučaju je najgore prošao Đuzepe Pineli, železnički radnik i anarhista, koji je nekoliko dana nakon hapšenja gurnut kroz prozor sa četvrtog sprata policijske stanice. Ovo brutalno ubistvo, koje je policija pokušala da predstavi kao samoubistvo, u istoriji je zapamćeno kroz predstavu „Slučajna smrt jednog anarhiste“ koju je napisao, i za nju kasnije dobio Nobelovu nagradu za književnost, italijanski pisac Dario Fo.

Kratak pregled državnih zločina ovog tipa završiću slučajem koji je španska država organizovala protiv anarhosindikalističke organizacije *Nacionalna konfederacija rada* (CNT), noseće snage antifašizma i revolucije tokom Španskog građanskog rata (1936-1939). Kada je sredinom 1970-tih godina, nakon Frankove smrti, počela španska „tranzicija“ ka „demokratiji“, CNT je izašao iz ilegale i ponovo postao bitan politički činilac, sa gotovo pola miliona članova. Država je protiv CNT-a koristila širok arsenal – od mahinacija u domenu radnog prava i cepanja CNT-a kroz stvaranje reformističkih sindikalističkih organizacija, do klasičnih nameštaljki. Upečatljiv primer je napad molotovljevim koktelima na noćni klub „Skala“ u Barseloni 1978. godine. Nakon CNT-ovih demonstracija kojima je tog dana prisustvovalo preko 15.000 ljudi, nekoliko ljudi predvođenih, kako se kasnije ispostavilo, policijskim infiltratorom Joakinom Gambinom – „Grilom“ (poznatom i kao „Plavi“ i „Legionar“) zaputilo se ka klubu i na njega bacilo nekoliko molotovljevih koktela koji su izazvali požar, u kome je poginulo četvoro radnika – koji su svi bili članovi CNT-a. Država, žuti sindikati i političke partije su povele ogromnu kampanju kriminalizacije CNT-a, a kada je nekoliko godina kasnije otkriveno i javno ozvaničeno da je organizator događaja bio policijski infiltrator – pokušali su da zataškaju celu priču. Iako je slučaj razotkriven, šteta je već uveliko bila načinjena i CNT je godinama morao da radi na ponovnom pridobijanju poverenja širih slojeva stanovništva.

Svaka sličnost sa aktuelnim događajima i ličnostima je namerna.

Ratibor Trivunac

Dželati, na kolena!

Sanja Dojkić, Ivan Vulović, Ratibor Trivunac, Tadej Kurepa, Ivan Savić i Nikola Mitrović – to je ta zlatna postava šampionskog tima koju tek očekuje osvajanje titula, prvih mesta, pehara i medalja. Kada su još kao mali birali sport kojim će se baviti, visoki moralni standardi bili su presudni u izboru najtežeg od svih – onog u kojem je krvožedni protivnik beskrajno opremljeniji i namamljivo podliji, sudije po difoltu na strani trenutnog titulara, a publika decenijama hranjena otrovnim lažima moćnih sponzora turnira.

Pomenuti tim snova, poput kakvog sindikata superheroja, godinama je predano trenirao i radio na sebi. Najpre neprekidno proučavanje stvarnosti i razlučivanje dobra od zla kao preduslov daljem delovanju. Potom tehnike eliminisanja hipnotičkog delovanja protivnika. Pa borilačke veštine, već zavisno od aspiracija i telesne građe – kung fu, aikido, kendo, diju-đicu, i naravno sumo-rvanje i vikanje piskavim glasom – po čemu je naročito popularan jedan od igrača. A tu su i prirodne nauke, medicina, precizna mehanika, joga, ekstremno kulinarnstvo, upravljanje retkim vozilima, pa čak i putovanje kroz vreme.

Kada sve ovo imate u vidu, shvatate koliko je smešna akcija, verovatno poprilično dopingovanog titulara, u kojoj ovakvog protivnika pokušava da diskvalifikuje nameštaljkom paljevine koja bi više priličila jednom Misteru Binu, nego ovakvim majstorima. Da su hteli da zapale tu ambasadu, ostala bi samo deset metara duboka rupa u zemlji, a ne garav zid i napršo prozor.

Nakon neviđenog sportskog skandala i surovog i nesportskog ponašanja, tim je ponovo pozvan pred preki sud. Ovoga puta selektori zlikovačke reprezentacije, zvanično bi da se izvine i obaveste ih o milionskoj odšteti, te kleknu, poljube ih u ruku i uz suze i čupanje kose zamole za oproštaj.

A kad se osvoji šampionat, ambasade se neće spaljivati, već pretvarati u bordele i fabrike keksa.

(autor je ambasador
Budućnosti iz Titograda
u Beogradu)

Direktnu akciju možete nabaviti na sledećim mestima:

Kulturni centri REX i CZKD
Knjižare PLATO i BEOPOLIS
Kafići BROD, BRAT FIDEL i
BRAT ČE

Vesti iz međunarodnog radničkog pokreta: Ouklendska komuna

Jedan od do sada najžešćih sukoba između pripadnika američkog pokreta „Okupiraj!“ i policije dogodio se 29. januara u kalifornijskom gradu Ouklendu, kada su policijske snage gumenim mecima i suzavcem napale nekoliko hiljada demonstranata pri njihovom pokušaju da zauzmu napuštenu konferencijsku zgradu „Henri Kajzer“ i da je pretvore u svoj društveni centar. Demonstranti su na napade uzvratili kamenicama i molotovljevim koktelima, odbijajući udarce i patrone suzavca posebno izrađenim limenim štitovima. Tokom sukoba i nekoliko dana nakon njih ukupno je uhapšeno oko 500 demonstranata, što nakon 700 uhapšenih na Bruklinskom mostu prošle jeseni u Njujorku, predstavlja najdrastičniju akciju policije prema pripadnicima pokreta „Okupiraj!“, potvrđujući

da je američka oligarhija u velikoj nervozi. Postaje očigledno da ovaj pokret, uprkos svojim pacifističkim građansko-aktivističkim polazištima, sve više ispoljava spremnost obespravljenih američkih radnika i omladine da radikalizuju svoje akcije, tako što će napustiti dosadašnju defanzivnu taktiku barikada i zameniti je otvorenim sukobom s naoružanim slugama vlasti. Ovaj američki grad se, zbog izrazitog klasnog karaktera nedavnih događaja, u novinskim izveštajima sve češće pominje kao „Ouklendska komuna“.

Generalni štrajk u Belgiji

30. januar, Brisel. Vanredni Samit zemalja EU protekao je u senci generalnog štrajka u javnom sektoru. Brisel je ujutro tog dana

osvanuo u potpunoj tišini, jer nijedan tramvaj, autobus, voz metroa ili železnice nije izašao iz garaža i iz stanica. Nisu radile ni škole, trgovinski lanci, opštine, banke, pošte, zatvorski personal, a bolnice su radile smanjenim kapacitetom. Uprkos tome što se štrajk odvijao bez očekivane drame i incidenta, sindikalisti Belgije su jasno dali do znanja šefovima evropskih zemalja da neće dopustiti da se teret krize iznosi preko leđa radnika, jer krizu nisu stvorili oni već finansijska oligarhija. Sindikalisti, kojima su se pridružili i mnogi studenti, fizički su sprečili štrajkbrehere da tog dana preuzmu njihova radna mesta. Kao što je i očekivano, samit je protekao u jalovom i vrlo nadrealnom naklapanju evropske političke elite o „suzbijanju dužničke krize“, „merama štednje“ i „podsticanju privrednog rasta“.

Centar za liberterske studije predstavlja:

Marks i Engels: Komunistički manifest

Komunisti s prezirom odbijaju prikrivanje svojih pogleda i namera. Oni izjavljuju otvoreno da se njihovi ciljevi mogu postići samo nasilnim rušenjem čitavog dosadašnjeg društvenog poretka. Neka vladajuće klase drhte pred komunističkom revolucijom. U njoj proletari nemaju šta da izgube osim svojih okova. A dobiće čitav svet!

Cena: 100 din.

Publikacije CLS-a možeš naći u svim boljim knjižarama ili naručiti direktno od nas:

e-mail: cls@inicijativa.org
web: www.inicijativa.org/tiki/cls

Denketove šifrovane reči

Omčin kutak

1. Rodnifinov brat; 2. tvoj je tistuk, moj je...; 3. nije jagnje Japanca, već je...; 4. (vodoravno) profesionalne teze; 5. šampionski tal; 6. Hladnonjin i Toplonjin srednji brat; 7. ženka od kačike; 8. dendron poznatog advokata Tome; 9. plod sitniji od šišarkanta; 10. bosanski zar; 11. suprotan od Mirijeje.

Rešenja iz prošlog broja:

1. gamad; 2. đavo; 3. kafetin; 4. mamlaz; 5. starica; 6. đekan; 7. početnik; 8. karlica; 9. vagabundo; 10. kastanjeta; 11. zodijak; 12. trijumf.

Direktna akcija se finansira vašim donacijama. Svakome ko pomogne sa više od 500 dinara slaćemo DA na kućnu adresu u narednih šest meseci.

Da li ste znali

...da su anarhisti „kumovali“ osnivanju Interpola, čija je preteča bila Međunarodna antianarhistička konferencija, organizovana od strane 23 evropske države (uključujući i Srbiju) 1898. godine u Rimu, sa ciljem borbe protiv anarhističkog pokreta.

Sindikalna konfederacija Anarhosindikalistička inicijativa (ASI) je propagandno-borbena anarhistička revolucionarna sindikalna organizacija, koja se bori za društvo bazirano na individualnoj i kolektivnoj slobodi, ravnopravnosti i solidarnosti, lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom.

ASI je Sekcija Međunarodnog udruženja radnika i radnica (MUR-AIT-IWA)

Direktna akcija nastavlja tradiciju časopisa Hleb i sloboda, čiji je prvi broj štampan 1905. u Beogradu

Uredništvo: Kosta Ristić, Ratibor Trivunac, Tadej Kurepa, Milan Lukić, Slobodan Stamenčić i Aleksandar Belčević (odgovorni urednik)

Priloge i pisma slati na kontakt adresu.
Kontakt: CLS (DA), Poštanski pretnac 6,
11077 Beograd, Srbija
tel. 063/9382-382
e-mail: da@inicijativa.org
web: www.inicijativa.org
Rukopisi ne gore.
Tiraž: 1000

CIP: 329(497.11)
ISSN 1821-0813
COBISS-SR-ID
107264780